

lutanje

fridrih helderlin

Blaženosrećna Švabijo, moja majko,
Kao i blistavija još, sestra ti,
Lombardija s onu stranu,
Stotinama potoka prosečena!
I drveće te množno, belocvatuće i crveno,
I zagasitiće još, divljeg, tamnozelenoćeg lišća puno,
I gorovita zemlja te alpska osenčava još,
Susetka tebi; jer nadomak ognjištu kućnom
Prebivaš ti, i slušaš, kako unutra
Iz srebrnih žrtvenih pehara
Šumi vrelo, točeno
Iz čistih ruku, i tada dodirnut
Žednim zravicima
Ukristaljeni led, i lakopobudjućim
Obrušen sjajem
Snegoviti se prelije vrh preko zemlje
Najbistrookijom vodom. Zato je
Tebi urođena vernost. Teško napušta
Što izvoru blisko prebiva, konak.
A deca tvoja, gradovi,
Na uzdaljsumračjećem jezeru,
Na pašnjacima Nekara, na Rajni,
Sva misle ona da nigde
Inače ne bi bolje prebivati se moglo.
Ali ja hoću na Kavkaz da se dam!
Jer da mi zbori čuh
I danas iz vetrova glas:
Slobodni da su, kao laste, pevači.
Inače mi i bez toga
U mladahnije dane poveri Jedan,
U prastaro vreme
Očevi da se jednom, nemački rod,
Blago udalj povučeni na dunavskom valu,
Tamo sa sinovima Sunca,
U letnji dan, tako da
Sebi tražijahu senu, oči u oči
Na Crnome moru sretoše.
I nije uzalud ono
Gostoljubivim zvano.

Jer tek što prepoznaše se oni,
Pridoše najpre ovi drugi; tada i naši
Posedaše, ljubopitljivo, ispod maslina.
No kada odećom dodirnuše se već,
I niko ne uzmagaaše da razume
Govorenje drugog, bila bi zacelo
Izrodila se raspra, da se odozgo sa grana
Ne spusti osveženje,
Osmehe po licu
Svadaća češće da širi; i jednog trena
Ćutke podigoše oči, tad prijateljski
Pružiše ruke jedni drugima. I uskoro

Razmeniše oružje oni i sva
Draga dobra svojih kuća,
Razmeniše i Slovo, i ništa uludo
Blagonakloni oci poželeli ne bi
Na svadbenom slaviju svoje dece.
Jer od ovih svetospojenih
Izraste lepši od svih,
Što se i posle i pre
Nazivahu ljudskim, rod. Gde li,
O gde prebivate sad vi, mili srodnici,
Ponovo s vama da sklopimo savez,
I dragih predaka da se spomenemo?

Tamo na obalama, pod krošnjama
Jonije, u ravnicama Kaistera,
Gde ždralovi su, radosni od etra,
udaljsumračjećim bili opkoljeni brezima,
Tamo bejaste vi, vi Najlepši! ili uzgajaste
Ostrva, što ovenčana vinom
Gromko odjekivahu od pesme; dok drugi prebi-
vahu
Na Tajgetu, na mnogo hvaljenom Himetosu,
I oni cvetahu poslednji; doćim sa
Para d Parnaskog vrela pa sve do Tomolosa
Zlatopresijavajućih brzaka odzvanjaše
Većita pesan; tako hujahu nekad
Svete šume i svi
Strunoglasni skladno
Nebeskim prstima prevučeni.

O Homerova zemljo!
Pod purpurnom trešnjom, ili kada
Od tebe poslane, u vinogradu meni
Ozelenjavahu mlade beskve,
I lasta se poizdalj vraća i mnogo cvrknuta
Sviđa na mojim zidinama svoj dom, u
Dane maja, takode i pod zvezdama
Sećam se, Jonijo, tebe! Dok ljudima
Je po volji Prisućno. Stoga sam
Došao k vama, vas, ostrva, da vidim, i vas,
O utoci brzaka, Tetidini dvori,
Vi, šume, vas! i vas, o oblici nad ldom!

Ipak ne hajem ja da se skrasim.
Nezazorna je, i teško nagovorna,
Ćutljiva, kojoj utekoha, mati.
Jedno od njene ćeljadi, Rajna,
Ushtede u samo srce na silu da joj se srući, i ne-
stade
Odbaćena, i niko ne zna, kuda li to u daljinu.
Ipak mi nije po volji tako da odem
Od nje, i sada, da vas dozovem,
K vama sam, o dražesnice Helade,
K vama se, kćeri nebeske, uputio,
Ako već nije predugo putovanje,
K nama da dodete, vi Blage!
Kad vetrima zblaže se dasi
I sveuslužnima nam jutro
Zaljubljene pošalje strele
I u bojažljivom nam oku
Procvetaju oblaci laki,
Reći ćemo, ta otkud
Među beslovesnima, Vi blažzne?
Ali ćudovite su
Poslužiteljke neba,
Kao sve začeto božanskim.
Klizi ono u san, onom ko da
Uvrebba bi ga hteo, i kašnjava svakog
Što silom bi da bude mu par.
A često presretne nekog
Kom jedva i da palo je na um.

decembar 1980.
Pariz

Prepevao s nemačkog
Milan Mladenović

spavknota

robert tily

DETE ZAPADA

Jesi li
Ti ta,
Koja nikada ne
Zapad
a? Reći
Se gomilaju na
Mračnom horizontu
Objašnjenja.

KAO SALATA KOJA TI SE CERI

kao salata koja ti se ceri u lice dok rudari ljube
svetiljke kao besna lepotica koja se umesto plaća
podaje biku napijena iluzijom sopstva kao gljiva u
fiaši tećnog pitanja kao krv koja se sliva s bokova
luke mira dok kreveti škripe u taktu koji se ne ume
zaboraviti: ars longa vita brevis, tako će pustim
gradovima lutati pomirenja s tvojom grimasom i
niko neće znati znači li tvoj zagrljaj uvertiru u ljubav
ili u bi(v)stvo.

OTIĆI ĆU NEGDE GDE NAMA R.G. TILJA

neko negde umuje o meni i neko me traži
suvi bićtek me se seća i neko me zove
zasadio sam mak i pojeli su ga mravi

GRU – KHA'

šeta
Ti
ogrnut maglom
tek
da bi bio o
pevan.

ćubre izbodeno oglodanim kostima
ljudi što ga ljubljahu,
ću(TI) svoj glas: tišina
prelivena bolom bez identiteta, lica i broja –
mir vanvremenog baleta za kog
nema oko, za kog je slep; soba
u sumraj oživele senke o kojima nema pojma ali ih
krpi
kao bolesni lutkar; glasovi koje ćuje
samo on, svojim od kala nadutim ušima: odgovor je
donela (i odnosi) kiša pod kojom
ga niko ne slavi.

pomisli
Ti
na kosti kojima je izbodeno:

one pripadaju ne
Kome.

ćlan hinduske kaste ratnika, kasni odojak s belom bradom, jak

SPAVKNOTA

u pred
soblju
zaobilaze se
mat
i, i
kć
ii
neprekidnu poeziju
(zavaljen
i u nazad
sad
a) šalj
u u
neprekidna g
roblja uvek grobl
ja istančan
ih određen
ja istaknut
ih na vid
u
om mes
tu not n
om
bellu